

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/12/2016
Identifikačné číslo spisu:	5102899498
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5102899498.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská patentová a doménová kancelária, spol. s r.o., so sídlom vo Zvolene, Moyzesova č. 38, zastúpenej Lion Law Partners s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského č. 14A, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu škody 15 663,13 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 4 C 175/2002, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. júna 2015 sp. zn. 10 Co 695/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. februára 2014 č. k. 4 C 175/2002-639 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 81,30 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 81,30 od 5. decembra 2002 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že o náhrade trov konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení poznamenal, že žalobkyni vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v období od 26. septembra 2001 do 17. mája 2002 škoda, a to z titulu zaplateného povinného zmluvného poistenia za motorové vozidlo VW Polo; právny predchodca zaplatil poistné za povinné zmluvné poistenie za uvedené motorové vozidlo za rok 2001 sumu 3 420 Sk a za rok 2002 sumu 4 104 Sk, z toho alikvotná časť za obdobie nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v roku 2001 predstavuje sumu 908,88 Sk a za rok 2002 1 540,41 Sk (spolu 81,30 €). Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná sa dostala do omeškania prvým dňom po doručení žaloby žalobkyne na súd (4. decembra 2002) a teda bola zaviazaná aj k úhrade úroku z omeškania z dlžnej sumy v o výške dvojnásobku diskontnej sadzby určenej NBS (6,5 %) platnej k prvému dňu omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb.). Súd prvej inštancie za začiatok obdobia nesprávneho úradného postupu, za ktorý škoda vznikla, ustálil 26. september 2001. Konštatoval, že vzhľadom na právoplatnosť skončenia konania Cb 344/98 17. mája 2002 došlo týmto dňom k zániku predbežného opatrenia zo zákona a týmto dňom nastal koniec obdobia, počas ktorého dochádzalo k nesprávnemu úradnému postupu. Vzhľadom na to, že

žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala jeden zo základných predpokladov zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, a to vznik škody titulom neproduktívnych nákladov vynaložených na havarijné poistenie, cestnú daň a nájomné za parkovacie miesto a tiež titulom ušlého zisku, súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol. K náhrade škody z titulu platenia havarijného poistenia súd prvej inštancie poznamenal, že žalobkyňa ani na výzvu súdu nepredložila poistnú zmluvu a doklady preukazujúce vznik havarijného poistenia a platenie poistného vo vzťahu k dotknutému motorovému vozidlu. Uviedol, že z príloh znaleckého posudku Ing. Straku, na ktorý sa žalobkyňa odvolávala v súvislosti s preukázaním tohto čiastkového nároku ako aj nároku na náhradu škody z titulu cestnej dane, nemal za preukázané, že za dotknuté motorové vozidlo bolo uhradené havarijné poistenie a cestná daň a v akej výške. Konštatoval, že i samotný znalec poukazoval na dôkaznú núdzu pri vyhotovovaní posudku, keď, o. i., vo svojej výpovedi uviedol, že bol problém s dokladmi. Mal za to, že pokiaľ aj znalkyňa Ing. Sedláková prevzala zo znaleckého posudku Ing. Straku dané údaje, bolo vecou súdu, ako vykonané dôkazy vyhodnotí. Za preukázané nemal súd prvej inštancie ani skutočné vynaloženie finančných prostriedkov právnym predchodcom žalobkyne na úhradu parkovného v celkovo uplatnenom nároku vo výške 5 014,93 € vypočítaného ako násobok sumy 20 Sk a počtu dní. O výške týchto nákladov nemohol rozhodnúť pre chýbajúce relevantné listinné dôkazy a o tomto nároku nebolo možné rozhodnúť ani úvahou súdu podľa § 136 O.s.p., keďže výšku týchto nákladov nebolo možné vôbec zistiť. Súd prvej inštancie uzavrel, že nakoľko v priebehu konania nebola súdu predložená nájomná zmluva medzi právnym predchodcom žalobkyne a spoločnosťou VURAL, a.s. (prenajímateľkou nebytových priestorov a nekonkretizovaného počtu parkovacích miest), nebolo vôbec preukázané, akým spôsobom malo byť do nájomnej zmluvy zahrnuté užívanie parkovacích miest jednotlivými nájomcami nebytových priestorov, počet prenajatých parkovacích miest právnemu predchodcovi žalobkyne a či vôbec bolo ich užívanie spoplatnené, resp. zahrnuté do celkového nájomného. Poznamenal, že aj podľa názoru znalkyne Ing. Sedlákovej vysloveného v jej kontrolnom znaleckom posudku nebol známy kalkulačný prepočet, preto nebolo možné parkovné na jedno vozidlo vypočítať. K nároku v časti ušlého zisku súd prvej inštancie uviedol, že z dôvodu dokladovej núdze nebolo možné vyčísliť jeho výšku, keďže žalobkyňa súdu ani znalcom, ani na výzvu nepredložila relevantné doklady. Z výsledkov znaleckých dokazovaní vyplynulo, že žalobkyni mohla vzniknúť škoda za uviaznutý vlastný kapitál, a to následným úverom poskytnutým právnemu predchodcovi žalobkyne, ktorý však v konaní nebol preukázaný. Poznamenal, že ušlým ziskom nie je uviaznutý vlastný kapitál, pričom práve z tohto titulu si žalobkyňa túto časť nároku uplatňovala. Konštatoval, že ušlým ziskom je ujma, ktorá mala poškodenému vzniknúť tým, že v dôsledku škodnej udalosti (v tomto prípade nesprávneho úradného postupu) bolo poškodenému zabránené používať motorové vozidlo za účelom podnikania, a tak nemohol nadobudnúť zamýšľaný zisk a nedošlo preto k predpokladanému zväčšeniu majetku, ktoré sa pri predpokladanom používaní motorového vozidla očakávalo. V prípade skutočnej škody (uviaznutého vlastného kapitálu, ktorý ale v konaní nebol preukázaný) a v prípade ušlého zisku ide nepochybne o dva rozdielne právne inštitúty, ktoré vyžadujú splnenie odlišných náležitostí, a ktoré spôsobujú odlišné následky. Na základe uvedeného súd prvej inštancie poznamenal, že nebolo možné podriaďiť skutkové vymedzenie uviaznutého vlastného kapitálu pod kategóriu ušlého zisku.

2. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline rozsudkom z 25. júna 2015 sp. zn. 10 Co 695/2014 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku a nedotknutým ponechal rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní nenapadnutom výroku o zaviazaní žalovanej k povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 81,30 € s úrokom z omeškania 13 % od 5. decembra 2002 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a zároveň nevyhnutnom pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobkyne, následne vec po právnej stránke správne vyhodnotil, s vyhodnotením ktorého sa odvolací súd stotožnil. Konštatoval, že sa stotožnil s vymedzením obdobia, počas ktorého pretrvával protiprávny stav, resp. obdobia, počas ktorého dochádzalo k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Zvolen, súdom prvej inštancie, teda od 26. septembra 2001 do 17. mája 2002, resp. s dôvodmi, ktoré súd prvej inštancie viedli k takému vymedzeniu rozhodného obdobia. Rozhodnutie súdu prvej inštancie, pokiaľ nepriznal žalobkyni nárok na náhradu prostriedkov uhradených z titulu cestnej dane, považoval za správne, a to vychádzajúc zo záveru, že vynaloženie týchto prostriedkov vo vzťahu k dotknutému motorovému vozidlu nebolo preukázané. Poznamenal, že je na tom, kto niečo tvrdí, aby uniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a

pokiaľ by súd vykonával šetrenia na preukázanie tvrdení jednej zo strán, porušoval by zásadu rovnosti účastníkov konania. Konštatoval, že aj pokiaľ ide o parkovné, súd prvej inštancie správne vychádzal zo záveru o nepreukázaní konkrétnych vynaložených nákladov z uvedeného titulu žalobkyňou. Uviedol, že jediným dôkazom v konaní predloženým na preukázanie výšky parkovného bolo prehlásenie spoločnosti VURAL, a.s., o kalkulácii parkovného vo výške 120 Sk/deň v sume nájomného. Predmetom nájmu prenajímateľa VURAL, a.s. a nájomcu DELTA BP, s.r.o., malo byť užívanie nebytových priestorov, teda nehnuteľnosti, žalobkyňa nebola schopná v celom priebehu konania predložiť túto nájomnú zmluvu, nebolo tak preukázané platné uzavretie nájomnej zmluvy. Pokiaľ bolo parkovné zahrnuté do výšky nájomného, ako to tvrdil VURAL, a.s., odvolací súd uviedol, že zostáva záhadou, prečo predmetná nájomná zmluva nebola v konaní predložená. Poznamenal, že pokiaľ by aj vyjadrenie Ing. Straku, že mal pri vypracovávaní znaleckého posudku predmetnú nájomnú zmluvu k dispozícii, bolo možné akceptovať ako dôkaz jej existencie, zároveň by nebolo dostatočným dôkazom pre posúdenie výšky parkovného. Uviedol, že v prehlásení spoločnosti VURAL, a.s. nie je okrem výšky zakalkulovaného parkovaného 120 Sk/deň, uvedený nijaký iný údaj, z ktorého by bolo možné vychádzať pre overenie daného parkovného (výška nájomného, počet parkovacích miest pre nájomcu a pod.). Navyše konštatoval, že aj svedok X. uviedol, že parkovacie miesta boli využívané jednak na parkovanie firemných vozidiel, jednak vozidiel zamestnancov spoločnosti, ako aj jej zákazníkov. Nakoľko teda na parkovacích miestach parkovalo niekoľko áut, potom nevyužívanie jedného parkovacieho miesta nemohlo spôsobiť právnomu predchodcovi žalobkyne nadbytočné náklady, keďže dané miesto bolo využívané inými vozidlami, či už firemnými, zamestnancami alebo zákazníkmi. Odvolací súd uviedol, že sa stotožnil aj s ostatnou časťou odôvodnenia súdu prvej inštancie ohľadom nepriznania čiastkového nároku na náhradu škody titulom parkovného a v podrobnostiach naň odkázal. K námietke odvolateľky ohľadom zamietnutia návrhu na doplnenie dokazovania - doplnenia znaleckého posudku Ing. Sedlákovej o výpočet neproduktívnych nákladov vynaložených na parkovné okresným súdom - odvolací súd uviedol, že doplnenie dokazovania by neobjasnilo relevantné skutočnosti a viedlo by len k navýšeniu trov konania. K časti nepriznania nároku ušlého zisku odvolací súd dospel k záveru, že nárok skutkovo vymedzený v návrhu na začatie konania, označený žalobkyňou ako ušlý zisk, nie je skutkovo totožný s eventuálnym nárokom na náhradu tzv. uviaznutého vlastného kapitálu. Poznamenal, že podmienkou vzniku práva na náhradu škody z titulu ušlého zisku je odôvodnený predpoklad, že by zisk bol inak, nebyť škodovej udalosti, dosiahnutý; naproti tomu uviaznutý vlastný kapitál, resp. výpočet jeho náhrady, je nezávislý od očakávaného zisku, keďže ide len o výpočet úroku z určenej sumy finančných prostriedkov. Argumentáciu odvolateľky ohľadom možnosti zahrnutia tzv. uviaznutého vlastného kapitálu do tohto čiastkového nároku odvolací súd vyhodnotil ako účelovú. Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom rozdielnosti oboch nárokov, a preto odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správy podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa osobne na súde prvej inštancie 10. septembra 2015 dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietala, že konanie na odvolacom súde, výsledkom ktorého bol potvrdzujúci rozsudok súdu prvej inštancie, neprebehlo podľa zásad spravodlivého súdneho konania, čím jej bola zároveň odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Uviedla, že odôvodnenia oboch súdnych rozhodnutí sú nepreskúmateľné, zmätočné a nepresvedčivé, pretože svojvoľný skutkový/právny záver v otázke (ne)unesenia dôkazného bremena o výške uplatnenej položky skutočnej škody a v otázke totožnosti uplatnenej položky ušlého zisku dosahuje extrémnu intenzitu napĺňajúcu definičné znaky arbitrárneho rozhodnutia. Mala za to, že nedôvodné použitie § 219 ods. 2 O.s.p. odvolacím súdom malo za následok, že dovolateľka vôbec nedostala odpoveď (právnú argumentáciu), ktorá by ju utvrdila o správnosti myšlienkového postupu pri použitej argumentácii odvolacieho súdu v rámci odvolacieho konania. Poznamenala, že pokiaľ odvolací súd v prvom zmeňujúcom a medzitýmnom rozsudku zaujal právny názor o nesprávnom úradnom postupe Okresného súdu Zvolen spočívajúcom v neprimeranej nečinnosti v trvaní 3,5 roka, je pre dovolateľku prekvapujúci hodnotiaci úsudok v druhom - potvrdzujúcom rozsudku odvolacieho súdu, v odôvodnení ktorého sa otázka nečinnosti Okresného súdu Zvolen nepretrahuje vôbec a kladie sa za vinu výlučne dovolateľke samotnej nečinnosti (či skôr nemožnosť rozhodnúť) na strane Okresného súdu Zvolen. V poradí druhým rozsudkom tak odvolací súd zasiahol do princípu právnej istoty vyplývajúcom pre toto konanie z právoplatného medzitýmneho rozsudku zo 17.

januára 2008. Uviedla, že k žalobnému návrhu z 25. novembra 2002 pripojila okrem iného aj listinný dôkaz - znalecký posudok č. 2/2002 Ing. Straku a v prílohe k tomuto listinnému dôkazu pripojila fotokópie podacích lístkov poštových peňažných poukazov Slovenskej poisťovne, a.s., z ktorých je možné prijať jednoznačný a nespochybniteľný záver o všetkých rozhodujúcich informáciách týkajúcich sa obsahového posúdenia uskutočnenej platby za zákonné a havarijné poistenie motorového vozidla a tiež úhradu cestnej dane. Obsah a význam uvedených listinných dôkazov však o b a s údy evidentne ignorovali. Taktiež namietala, že súd sa nevysporiadal v otázke vyčíslenia a preukázania položky skutočnej škody so závermi nariadeného znaleckého dokazovania, ktoré jednoznačne potvrdilo správnosť vyplatených položiek zákonného, havarijného poistenia a cestnej dane. Mala tiež za to, že v otázke parkovného súdy opätovne v rozpore so zisteným skutkovým stavom, teda svojvoľne, vyhodnotil skutkové okolnosti prípadu. K otázke ušlého zisku namietala, že súdy dostatočne dôsledne nerozlišili štádium hodnotenia zisteného skutkového stavu od procesu jeho právneho posúdenia, formalisticky a reštriktívne pristúpili k hodnotiacej činnosti zisteného skutkového stavu v otázke vykonaného znaleckého dokazovania.

4. Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadrila.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovolateľka dovolaním napadla potvrdzujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

9. V danej veci b y preto dovolanie bolo prípustné, len a k b y v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (tzv. dôvody zmätočnosti rozhodnutia). Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a vady tejto povahy nevyšli ani v dovolacom konaní najavo; nepreukázaná bola tiež vada konania žalobkyňou namietaná (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

10. Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namietala, že rozhodnutia prvoinstančného a odvolacieho súdu sú neodôvodnené, nepreskúmateľné a arbitrárne. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009).

11. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci í d e o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že

by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) obsahuje zreteľné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Skutočnosť, že žalobkyňa má odlišný právny názor než konajúce súdy bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

12. Podľa dovolateľky k odňatiu jej možnosti konať pred súdom došlo tiež postupom odvolacieho súdu, ktorý porušil zásadu právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, tým, že v skoršom (zmeňujúcom) rozhodnutí zaujal iné názory, než v neskoršom (potvrdzujúcom) rozhodnutí.

13. Vo vecnej väzbe na túto argumentáciu žalobkyne dovolací súd poukazuje na judikát R 68/1971, v zmysle ktorého „Občiansky súdny poriadok nemá ustanovenie, ktoré by vyslovovalo viazanosť súdu, ktorý pôvodný právny názor vyslovil, ak sa vec v dôsledku opravného prostriedku podanému proti ďalšiemu rozhodnutiu znovu stane predmetom opravného konania“.

14. V dovolateľkou namietanej skutočnosti nemožno preto vidieť pochybenie odvolacieho súdu. Zo žiadneho ustanovenia O.s.p. v znení do 30. júna 2016 nevyplývalo, že by odvolací súd nemohol svoj skorší právny názor zmeniť v neskoršom odvolacom konaní, a to napríklad vzhľadom na zmenu skutkových zistení alebo zmenu náhľadu na určitú právnu otázku (viď tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 5/1997, 2 Cdo 78/2005, 3 Cdo 114/2011, 3 Cdo 58/2012, 5 Cdo 117/2014, 7 Cdo 90/2013). Z týchto dôvodov považuje dovolací súd za neopodstatnenú aj túto námietku žalobkyne.

15. Žalobkyňa namieta, že postup súdov v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd k tejto námietke uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá to procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

16. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie stranou sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999). Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (viď tiež napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

17. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

18. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.